

Illustravo Greta Alice

Virgis Šidlauskas

Savanos istorijos

SAVANOS
ISTORIJS

Šioje knygoje apstu trumpų, linksmų ir išmintingų apsakymų apie pačius įvairiausius gyvūnus. Čia rasite ir geraširdį ryklį, ir muzikantą liūtą, ir krabą, kuris nemokėjo valgyti su peiliu ir šakute. Sužinosite, kaip zebra pėsčiųjų perėją gelbėjo ir kaip musės vaivorykštę vogė. Modernias pasakėčias primenantys nonsenso stiliaus tekstai džiugina gyva kalba, taikliais palyginimais ir pašėlusiu šmaikštumu.

Lietuvių vaikų rašytojas Virgis Šidlauskas skaitytojams pažįstamas iš knygų „Ulfas ir stebuklinga barzda“, „Ulfas ir povandeninis miestas“, „Ugnikalniukas ieško draugų“, „Slaptoji „Kornelijaus van Drebelio“ misija“, „Stogas, po kuriuo auginu žvaigždes ir lietų“, „Goris“. Autoriui dažnai tenka taukšėti klaviatūra tik viena ranka, nes ant kitos vis įsitaiso katinas Škacas, dar vadinamas Žiogu. Šią pravardę jis gavo todėl, kad labai juokingai šokinėja – visai kaip debesis pamėgęs tigras iš šios knygos.

„Savanos istorijas“ iliustravo lietuvių dailininkė Greta Alice, kurios spalvingi ir ryškūs piešiniai susilaukė nemažo būrio gerbėjų.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Virgis Šidlauskas, 2021
© Iliustracijos, Greta Alice, 2022
© Leidykla „Nieko rimto“, 2022

ISBN 978-609-441-812-9

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Virgis Šidlauskas

Savanos istorijos

Iliustravo *Greta Alice*

Vilnius
2022

Žirafa, kuriai nudžiovė kūną

Dauguma mano, kad gyvatės išsivystė iš peraugusių sliekų. Bet tai netiesa.

Gyveno kartą savanoje žirafa. Be vargo pasiekdavo aukščiausių medžių viršūnes, todėl pasmaguriauti miramedžių ar viršūklių lapais jai būdavo vieni juokai.

O jau kokia geraširdė buvo! Reikia nukelti žemėn gepardo jauniklį, sausros metu iš šulinio pasemti vandens ar perspėti apie besiantinančius medžiotojus – visų žvilgsniai krypta jos pusėn.

Tačiau, kaip dažnai nutinka, – nuo per didelių pagyrų ir liaupsių jai užsrietė nosis. Visai kaip nubinio ožio ragas. Dar kiek, ir būtų pasiekusi debesis. O užsiritus nosiai nebematai, kas dedasi po kojomis. Pasipiktinę bičiuliai netruko nususukti, kiti ėmė linkėti, kad ją kas gerai pamokytų.

Kartą taip ir nutiko.

Besimėgaujant vakariene, žirafą suėmė miegas. O atsibudusi ryte pasijuto kabanti ant medžio šakos. Gerai, kad buvo tvirtai įsikirtusi dantimis į vaisių, kitaip būtų nukritusi. Pasirodo, užklupus tamsai, kažkas nušvilpė jos kūną...

Susigraudinusi žirafa paprašė dramblio nukelti ją žemėn ir puolė ieškoti nugvelbto kūno. Pamiršę senas nuoskaudas, visi suskubo padėti. Bet rasti žirafos kūną savanoje tas pats, kas ieškoti cukraus gabalėlio jūroje.

Bešliaužiodama po savaną žirafa baisiai gėdijosi savo ankstesnio elgesio. „Buvau tikra kvaiša. Ką būčiau dariusi, jei ne draugai? – rauda ji. – Kas, jei dramblys nebūtų nukėlęs žemėn, grifas užsispyręs ir nepaieškojęs iš aukštai pavogto kūno, o krokodilas pasididžiavęs nosimi patikrinti upės dugną?“

Ilgai Žirafa ieškojo savo kūno. Galiausiai grifas aptiko jį atremtą į šimtametį baobabą, prie kurio šeštadienio vakarais vykdavo pasiutę šokiai. Taigi žirafa kūną rado, o užsirangiusi atgal – nebesipūtė. Padėdavo visiems, kuo galėdama. Tačiau kiekvienai žirafai savas kelias. Ne visos linkusios mokytis iš svetimų klaidų. Todėl kai kurios pačios nučiuožė nuo kūnų ir puolė rangytis žeme.

Tai taip viskas ir liko. Ir sliekai čia niekuo dėti.

Geraširdis ryklys

Buvo kartą toks geraširdis ryklys. Nemėgo mėsos, raukydavosi vos užuodęs. O pajutęs kraujo skonį cypdamas puldavo į vonios kambarį ir ilgai skalaudavosi burną.

Šaipėsi iš jo kiti rykliai, juokėsi pelekais už pilvų susiėmę. Kaip ryklys gali nemėgti mėsos?!

Krimstelėti plaukikui jiems buvo smagesnis užsiėmimas nei vaikams spardyti kamuolį. Net varžydavosi tarpusavyje, kuris pirmas. O smulkesnes žuvis išvis rydavo nekramtydami lyg bulvių traškučius.

– Pasakyk mūūū, – erzindavo kikendami geraširdį ryklį.

– Labai juokinga, – atsiliepdavo šis. – Lygiai kaip ir pokštas apie guminius batus pusryčiams.

Ir visi vėl sprogdavo iš juoko.

Vieną dieną ryklio tėvas neteko kantrybės. Nutaręs sūnų pamokyti, nusitempė į paplūdimį. Ten vasarotojai jau skrudo kaip dešrelės ant iešmo.

– Šis bus puikus kąsnelis, – mirktelejo tėvas sūnui, pastebėjęs ant banglentės čiuožiantį žmogų. – Ne per riebus ir ne per sausas. Sukirtus neapsunks skrandis ir dantys neatšips. Priplaukęs čiupk už kojos ir tempkis gilyn, – pamokė ir nuvinguriavo sau. – Žiūrėk, kad neišvagotų nagais odos ir mamai nereikėtų tepti jodu.

Nulydėjęs tėvą akimis, sūnus atsidusęs prisileido žmogų arčiau ir iššokęs pasisveikino:

– Gerą dieną, pramogautojau!

Žmogus išsigandęs nuslydo nuo banglentės. Ryklys užtempė jį atgal.

– Nebijok, nevalgysiu tavęs, – pareiškė jis.

– Ko-kodėl? – nustebo žmogus.

– Nemėgstu mėsos. Tik žinai... visi iš manęs juokiasi...

Ar teko girdėti apie žirafą, kuriai kažkoks nenaudėlis
nudžiovė kūną? Liko tik galva ir kaklas!

O apie mergaitę, kuri spintoje augino dramblių?

O gal kas nors pasakojo, kas nutiko piranijai,
tingėjusiai valytis dantis?

Ne?

Tai gal girdėjai istoriją apie balandį, kuris lesino žmones?

Irgi ne?

Na, tuomet tikrai pats laikas atsiversti šią knygą ir
perskaityti visus pašėlusiai smagius pasakojimus!

www.niekorimto.lt
Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-812-9

9 786094 418129